

På denne baggrund konkluderer mindretallet, at det er positivt, at der blev vundet tid derved, at beslutningen om et ja eller nej blev udsat til 1992, og at der blev opnået principiel enighed om reduktionsforhandlinger, selv om der på begge områder har måttet ydes betænkelige indrømmelser til moderniseringstilhængerne.

Det er derimod yderst beklageligt, at NATO-topmødet samtidig sagde nej til et tredje nul i den fremtid, deltagerne kunne forudse.

Heroverfor står, at udvalgsflertallet hævder, at topmødets hoveddokument ikke udelukker en tredje nulløsning. Det er ikke korrekt og giver kun mening, hvis man er indstillet på at arbejde for en fundamental ændring af den nuværende NATO-strategi, som SNF ifølge det vedtagne dokument er en integreret bestanddel af. Flertallet siger dog intet om, at det er indstillet herpå. Tværtimod synes der allerede at foreligge forskellige fortolkninger af teksten fra flertallets side.

Men efter SF's opfattelse bør netop dette være grundlaget for Danmarks politik i SNF-spørgsmålet. En strategi, der bygger på et »mix« (punkt 21), hvori taktiske atomvåben i Europa indgår som en ubetinget bestanddel –

også selv om »modparten« nedrufter og afskaffer alle sine SNF – er en skæbnsvanger blokering for positive forhandlinger om skabelsen af et Europa, »hvor ingen længere skal leve i skyggen af overvældende militære styrker, og som krigens trussel er blevet fjernet fra« (punkt 65).

Enten er denne målsætning ikke alvorligt ment, eller også er man fanget i en traditionalisme, der gør blind. For målsætningen er totalt uopnåelig med de midler, der anvises, herunder NATO's ubetingede besiddelse af taktiske atomvåben i Europa i den fremtid, der kan forudses.

Mindretallet er derfor af den opfattelse, at Danmark skal arbejde for, at SNF-reduktionsforhandlingerne kommer i gang hurtigere end forudset, og for at få strategien totalt ændret ved fjernelse af de truende elementer, der især er baseret på atomkrigsførelse, således at vejen åbnes for en snarlig tredje nulløsning, dvs. en total eliminering af SNF både i Vest og Øst.

Endelig finder mindretallet, at eftersom SNF kun har destabiliserende virkning i fredstid og er dødsensfarlig i krigstid, også for forsvarerne selv, skal Danmark allerede nu lægge sig fast på et klart nej til »modernisering« i 1992.

P. u. v.

ENGELL  
formand